

הבריחה ולמכירת ידיים בלתי-מוסמכות, נתגלתה בהודמנות זאת במקרה גם פרשת הסוכר.

אומנם, על עבירה זו חל סעיף-ההתיישנות שנקבע בחוקת השיפוט הצבאית כלפי עבירי רות מסוג זה. אולם הקצין, שמצפנו לא הניח לו מעולם לעבור לסדר-היום על מעשה זה, הסכים מרצונו להעמדתו לדין, הודה בכל פרטי המעשה והופיע בבית-המשפט ללא סניגור, כדי להגיש בדרך זאת את גודל חרטתו ותחושת-האשמה שלו.

הדוגמה הרעה. התנהגות זו לא ריכזה את יחסו של בית-הדין הצבאי. קבע בית-הדין: אם טוראי היה נשפט בחומרה על מעשה מסוג זה, חייב בית-הדין להתמיר אלף פעמים כלפי אלוף-משנה, העלול לשמש דוגמה רעה לפיקודיו.

פסק-הדין לא בוצע בכל חומרתו ה-אכזרית. לפי המלצתו של שרהבטחון, וזה אלוף-המשנה, שהחודש גולד לו בנו הראשון מאשתו השנייה, לחניניה, בתנאי שיתפטר מן הצבא מרצונו. בנאת ירד המסך על ה-טרגדיה האיומה של האיש, שלא יכול היה לתאר לעצמו חיים מחוץ למסגרת הצבא. צה"ל הפסיד את אחד מלוחמיו המזהירים ביותר, אך וזה בדבר חשוב במדינה בה מחוללים ראשי-המשטרה "טרגדיות" מסוג אחר בבית-המשפט: הוא הוכיח כי לא יס-בול שחיתות בשורותיו, ואפילו היא קטנה כקוצו של יור.

ובכל זאת, במדינה בה מבריחי רבבות נחשבים להבריכנסת מכובדים, נראה פסק-הדין שהוצא כלפי לוחם מזהיר שחטא פעם אחת וחזר בתשובה, כחמור במיוחד.

אסונות

הכדור האחרון

"אני אקנה לך אופניים, אתן לך חמישים לירות, אתן לך הכל, רק אל תצא למחנה הזה", התחנן משה אהרונוב (60) בפני בנו גבריאל, בן ה-12, שביקש לצאת למחנה-קיי.

אמנם מחנות הקיי, הם תופעה מקובלת ושיגרתית ברוב תנועות-הנוער בארץ ובעולם. עם סיום הלימודים יוצאים רבבות ילדים ונערים לשבועיים שלושה של חיי נופש וצופיות בחיק הטבע. אולם משה אהרונוב ידע, שבנו, ילד אפגניסטאן, תל-מיד בבית-הספר הדתי ברא"ל בתל-אביב, היה מאורגן בתנועת-הנוער בית"ר, השמה את הדגש על חינוך חניכיה לצבאיות.

האב הזקן, שאשתו מתה לפני שנתיים בדיוק, נשרפה חיים בעת שהתפכח פתילה במסבא, חשש מאוד לבן זקונו, הצעיר בשמונת בניו ובנותיו, ניסה למנוע ממנו בכל מחיר את היציאה למחנה. אולם גבריאל רק צחק, רכש את החולצה הכחולה וכובע-הסירה של בית"ר, הצטרף אל מאה וארבעים בני גילו מכל רחבי הארץ, שיצאו למחנה בקיסריה.

היתה זו תוכנית האימונים המגוננת ש-הלחיבה את דמיונו של דניאל, משכה אותו אל המחנה. פעילות מגוננת מעין זו שהוב-טחה לו, לא יכול היה למצוא בשום תנועת-נוער אחרת. היא כללה תרגילי אימון גופני מסובך, המבוצעים אפילו בצה"ל רק ביחידות קרביות: ירידה בחבל משופע מגובה רב, כעזרת מוט מעוקם ("אומגה"), הליכת-זיקת על חבל, מעבר מכשולים בעזרת חבל נוסח טרין.

כל אלה עוררו התרגשות וציפיה בלב ה-נערים שזה עתה נסשו את ספסלי הלימודים. מול פיתוי כזה היה גם הממושע בין הילדים אומץ את אוזניו מפני תחונני הורים.

אך הקסם הגדול של מחנה-הקיי, לא היה כלול בתוכנית, הוכנס רק ברגע ה-אחרון בלי ידיעת ההורים. נקבע שהחניכים יחיו ימים רבים של ממש, ילמדו איך להשתמש ואף לירות בהם. היה זה פרט שלא היה אופייני לבית"ר בלבד, נהוג לפעמים בתנועות נוער אחרות, כמו הצופים, השומר-הצעיר והתנועה-המאוחדת.

גדול בחיו של דניאל אהרונוב הגיע כאשר קבוצתו הובאה למקום המטות. ה-מדריכה, אסתר חמו, (20), חברת ישוב-הספר אמציה, לשעבר מפקדת כיתה בצה"ל,

מיוות במיוות

המדריכה אסתר חמו, חברת משק"ספר. השבוע כתבה להורי הילד: "אין כאן מקום להתנצלויות... גבריאל היה חניך שלי. אהבתי אותו. עשיתי למענו כל מה שיכולתי כמדריכה. הלוואי והכדור היה פוגע ביו"

ההרוג גבריאל אהרונוב, שאמו נהרגה לפני שנתיים באסון. שניאתו היתה שהיה חסר פחד, אמר גיסו. יום אחרי קבלת הידיעה על מותו קיבלה המשפחה דרישה מבית-הספר לשלם אגרה בסך 25 ל"י.

הצעצועים המיוממים של גבריאל נשמרו בפיתו כפי שהניחם, מעידים על נטיות הצבאיות. הספרים הם ספרי לימוד, ספר ידיעת הארץ וספרות יפה מסוג אוהל הדוד טום.

משטרה

והכסף אינו

כל משטרה בעולם המכבדת את עצמה רוכשת לה מודיעים בקרב אנשי העולם התחתון ובמקומות המועדים למעשי-פשע. מודיעים אלה, המקבלים את שכרם לאחר שמתברר כי ידיעותיהם התאמתו, הם ה-עוזרים בדרך כלל למשטרה לתפוס את ה-עבריינים לפני ביצוע העבירות למיניהן, והם עמוד-התווך של עבודת-הבילוש. גם משטרת ישראל מסתייעת במודיעים, במידה שתקציבה מרשה לה זאת. משום כך, כאשר הופיע בתחילת חודש זה במדור ה-בילוש של משטרת תל-אביב אחד ממודיעי ביפו עוסקים במסחר סמים מסוכנים, החליטו בלשי המשטרה לתפוס את הסוחרים בשעת הפעולה.

חמשה שיצאו... המשטרה נתנה ל-

מודיע 50 ל"י, סימנה את מספרי השטרות. הסכימה עם המודיע כי הוא ינסה לרכוש חשיש בבית-הקפה וייתפס בשעת ביצוע העסקה.

הכל פעל ככתוב בספר-הבלשים. אנשי מארב המשטרה ראו את המודיע כשהוא נכנס לבית-הקפה של שער-בני ובנימין לוי ביפו. ברגע שהמודיע מסר את הכסף לאדם מסוים לא התאפקו הבלשים, פרצו לבית-הקפה עוד לפני שהמודיע קיבל את תמורת כספו. בתרועת-נצחון, כאנשים הבטוחים ב-פרי עמלם, ניגשו לקצור את הקציר.

הבלשים סגרו את מבואות הקפה, ערכו חיפוש מדויק בין כל היושבים בו. ל-הפתעתם, לא מצאו השוטרים לא את הכסף ולא את החשיש. כשכל חיפושי השוטרים העלו חרס, עלתה חמתם. הם עצרו חמישה מהשותפים של בית-הקפה.

אך כשניסתה המשטרה להוציא פקודת- (המשך בעמוד 14)